

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

București, 19 martie 2013

NOTĂ

**privind reexaminarea Legii pentru modificarea și completarea
Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, ca urmare
a Deciziei Curții Constituționale nr.81 din 27 februarie 2013**

**Reexaminarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006
privind Statutul deputaților și al senatorilor, ca urmare a Deciziei Curții
Constituționale nr.81 din 27 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al
României, Partea I, nr.136 din 14 martie 2013 (Pl-x 1/2013 ; L 1/2013)**

*Potrivit art.147 alin.(2) din Constituția României, în vederea reexaminării
pentru punerea de acord cu Decizia Curții Constituționale, vor fi sesizate:*

- **În fond pentru raport comun:**
 - Comisia juridică, de disciplină și imunități a Camerei Deputaților;
 - Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului.
 - Comisia permanentă a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului;

Termen de depunere a raportului: _____

PI-x nr. 1/2013

Propunere legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor

Nr. înregistrare:

- B.P.I.: 7/21-01-2013

- Camera Deputatilor: 1/21.01.2013

- Senat: L1/21.01.2013

Procedura legislativa: cf. Constituției revizuită în 2003

Camera decizionala: **Camera Deputatilor + Senatul**

Tip initiativa: Propunere legislativa

Caracter: organic

Procedura de urgenta: da

Stadiu: lege trimisă la promulgare

Initiator: 6 deputati+senatori

deputati PSD: Neacșu Marian, Zgonea Valeriu Ștefan

deputati PNL: Rușanu Dan Radu

deputati Mino.: Pambuccian Varujan

deputati PC: Ciucă Liviu-Bogdan

senatori PSD: Sârbu Ilie

Consultati:

Expunerea de motive

Avizul Consiliului Legislativ

mai multe documente la caseta electronica a deputatului

fisa de la Senat

Derularea procedurii legislative

Data	Actiunea	
21.01.2013	înregistrat la Camera pentru dezbatere	→CD
21.01.2013	prezentare în Birourile Permanente reunite ale Camerei Deputatilor si Senatului	→PA
	Adresa inițiatorului	
21.01.2013	trimis pentru raport la:	
	Comisia permanentă a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului	→CD
	<i>termen depunere amendamente: 21.01.2013, ora 18:30</i>	
	<i>termen depunere raport: 22.01.2013, ora 11:00</i>	
21.01.2013	trimis pentru aviz la comisie	→PA
	<i>Comisia juridică, de disciplină și imunități a Camerei Deputaților / Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului / termen: 21-01-2013, ora 16,00</i>	
22.01.2013	primire aviz de la:	
	Comisia juridică, de disciplină și imunități	→CD
	primire raport de la:	
	Comisia permanentă a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul	

 deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului

22.01.2013 înscris pe ordinea de zi a sedintelor comune ale celor doua Camere

22.01.2013 **adoptata** în sedinta comuna a celor doua Camere

adoptare cu respectarea prevederilor art.76 alin.(1) din Constitutia României

Forma pentru promulgare

24.01.2013 trimitere la Presedintele României pentru promulgare

04.02.2013 Presedintele României solicita reexaminarea

CERERE DE REEXAMINARE

05.02.2013 prezentare în Birourile Permanente reunite ale Camerei Deputatilor si Senatului

trimis pentru raport la:

Comisia permanentă a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului

raport comun cu Senatul

termen depunere raport: 07.02.2013

06.02.2013 primire raport privind cererea de reexaminare formulata de Presedintele României, de la:

 Comisia permanentă a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului

→PA

raport comun cu Senatul

face parte din categoria legilor organice

07.02.2013 înscris pe ordinea de zi a sedintelor comune ale celor doua Camere

dezbatere în plen reunit (*retrimiteri la Comisia permanentă comună a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului*)

consultati stenograma sedintei sau înregistrarea video

trimis pentru raport suplimentar la:

Comisia permanentă a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului

raport comun cu Senatul

termen depunere raport: 14.02.2013

trimis pentru aviz la:

Comisia juridică, de disciplină și imunități

11.02.2013 primire aviz de la:

Comisia juridică, de disciplină și imunități

12.02.2013 primire raport de înlocuire de la:

→CD

Comisia permanentă a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului

13.02.2013 înscris pe ordinea de zi a sedintelor comune ale celor doua Camere

dezbatere în plen reunit

consultati stenograma sedintei

dezbatere în plen reunit

consultati stenograma sedintei

trimis pentru raport suplimentar la:

→PA

Comisia permanentă a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului

raport comun cu Senatul

primire raport suplimentar de la:

 Comisia permanentă a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul
deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale
Camerei Deputaților și Senatului
raport comun cu Senatul

13.02.2013 **adoptata** în sedinta comuna a celor doua Camere (ca urmare a cererii de reexaminare)
 Forma pentru promulgare

depunere la Secretarul general pentru exercitarea dreptului de sesizare asupra
constitutionalitatii legii

15.02.2013 trimitere la Presedintele României pentru promulgare

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 136

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 14 martie 2013

SUMAR

Nr.

Pagina

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

- Decizia nr. 81 din 27 februarie 2013 asupra obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, în ansamblul său, precum și, în mod special, a dispozițiilor art. I pct. 3 (referitoare la modificarea art. 7) și ale art. I pct. 14 (referitoare la introducerea art. 19¹) din lege..... 2-9

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

84. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 10-47

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

209. — Ordin privind dispunerea radierii din Registrul general al instituțiilor financiare nebancare a Societății Comerciale BCR PARTENER IFN — S.A. 48

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 81

din 27 februarie 2013

asupra obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, în ansamblul său, precum și, în mod special, a dispozițiilor art. I pct. 3 (referitoare la modificarea art. 7) și ale art. I pct. 14 (referitoare la introducerea art. 19¹) din lege

I. 1. Cu Adresa nr. 1.233 din 14 februarie 2013, secretarul general al Senatului a transmis Curții Constituționale sesizarea formulată de un număr de 25 de senatori referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor.

2. La sesizare s-a anexat lista cuprinzând semnăturile autorilor acesteia: Rogoian Mihai-Ciprian, Chiru Gigi Christian, Ghilea Găvrilă, Bălu Marius, Isăilă Marius-Ovidiu, Florian Daniel Cristian, Pașcan Emil-Marius, Dincă Mărinică, Cadâr Leonard, Oprea Dumitru, Tișe Alin, Igaș Constantin-Traian, Voloșevici Andrei-Liviu, Todirașcu Valeriu, Popa Nicolae-Vlad, Ungureanu Mihai-Răzvan, Pereș A. Alexandru, Badea Viorel-Riceard, Marian N. Dan-Mihai, Arton Ion, Boagiu C. Anca-Daniela, Blaga Vasile, Fluture Gheorghe, Rădulescu Cristian, aparținând Grupului parlamentar al Partidului Democrat Liberal, precum și a lui Vochidoiu Haralambie din Grupul parlamentar al Partidului Poporului — Dan Diaconescu.

3. Sesizarea a fost formulată în temeiul art. 146 lit. a) din Constituție și al art. 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 630 din 14 februarie 2013 și formează obiectul Dosarului nr. 103A/2013.

II. 1. **În motivarea sesizării** se susține încălcarea, prin normele criticate, a dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitoare la statul de drept și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 16 alin. (1) și (2) — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 21 alin. (3) — dreptul la un proces echitabil și ale art. 67 — *Actele juridice și cvorumul legal*.

2. **În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție**

Se susține că legea adoptată după reexaminare a depășit cadrul stabilit prin cererea de reexaminare formulată în temeiul art. 77 alin. (2) din Constituție de Președintele României. În acest sens se arată că: se menține caracterul echivoc cu privire la incompatibilitățile stabilite prin alte acte normative, caracter care nu a fost eliminat de legea adoptată; nu a fost corectată reglementarea referitoare la sancționarea disciplinară a parlamentarului de neparticipare la lucrările plenului timp de 6 luni, în cazul unui conflict de interese constatat printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă; nu a fost respectată solicitarea consultării societății civile.

Se mai invocă și o necorelare a alin. (1) și (2) ale art. 7 din Legea nr. 96/2006 astfel cum a fost modificată, în sensul că, deși se urmărește reglementarea cazurilor de încetare a mandatului parlamentarului, Parlamentul a adoptat doar prevederile din art. I pct. 3 referitoare la art. 7 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 96/2006, fără ca aceste dispoziții să fie corelate cu cele ale alin. (1) ale aceluiași articol. Astfel, alin. (2) al art. 7 prevede procedura de urmat, fără ca la alin. (1) să se prevadă regula substanțială. Se apreciază că „este ca și cum s-ar prevedea procedura arestării, dar nu este reglementată instituția arestării”. În opinia autorilor obiecției, lipsa acestei corelări echivalează cu adoptarea unui text incomplet, echivoc și deci

nepredictibil, ceea ce face ca reglementarea în cauză să fie de neînțeles.

3. **În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2), precum și ale art. 21 alin. (3) din Constituție**

Referitor la dispozițiile art. I pct. 3 din lege, se susține că termenul de 45 de zile pe care îl are la îndemână parlamentarul declarat de Agenția Națională de Integritate ca fiind incompatibil pentru a ataca la instanța judecătorească raportul Agenției „este exagerat de mare față de reglementarea procesual civilă și deci îi poziționează pe parlamentari deasupra celorlalți cetățeni, fără niciun fel de justificare”. Se apreciază că reglementarea unor termene diferite față de ceilalți cetățeni le creează parlamentarilor o „superimunitate”, fără nicio justificare constituțională.

Se arată totodată că acest termen încalcă și prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, în sensul că nu are caracter rezonabil. Legislația procesual civilă prevede termene mult mai scurte — de 10 sau 15 zile pentru sesizarea instanțelor judecătorești, iar Constituția nu prevede posibilitatea reglementării prin lege a unui termen special în anumite cazuri.

Cu privire la dispozițiile art. I pct. 14 din lege, se apreciază că acestea creează o discriminare nejustificată întrucât „reglementează doar situația parlamentarilor care au fost declarați în conflict de interese de o instanță judecătorească, lăsând la o parte pe cei care nu s-au «bucurat» de o asemenea hotărâre”.

Se mai arată și că „nu se poate susține nici că mandatul nu poate înceta pe baza raportului Agenției Naționale de Integritate, pe motivul că acesta din urmă, fiind un act administrativ, mandatul nu ar putea înceta în baza lui”. Astfel, mandatul încetează la data apariției și constatării incompatibilității de către instanțele judecătorești sau de către alte autorități publice cu atribuții corespunzătoare prevăzute de lege, însă ca urmare a atitudinii nelegale și neconstituționale a parlamentarului în cauză, iar nu datorită actului prin care se constată o asemenea atitudine.

4. **În ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 67 din Constituție**

Se susține, ca urmare a cererii de reexaminare, că Parlamentul a decis retrimiteria legii criticate numai la Comisia comună pentru Statutul deputaților și senatorilor. Cu toate acestea, birourile permanente reunite au hotărât trimiterea legii și la comisiile juridice ale celor două Camere ale Parlamentului, pentru avizare. Această hotărâre confirmă, în opinia autorilor sesizării, încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

De asemenea, având în vedere că din punct de vedere procedural s-a nesocotit decizia Parlamentului, iar hotărârea a fost adoptată de comisii și nu de plenul celor două Camere, au fost încălcate și prevederile art. 67 din Constituție.

III. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizarea a fost transmisă președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra sesizării de neconstituționalitate.

IV. 1. **Președintele Camerei Deputaților** a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 51/1.336 din 21 februarie 2013, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 742 din 21 februarie 2013, punctul de vedere prin care apreciază că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată.

2. În cadrul punctului de vedere exprimat se constată, mai întâi, cu caracter general, că „Parlamentul, prin majoritatea exprimată, este suveran în a aprecia cu privire la cererea de reexaminare, iar pe de altă parte, în mod substanțial, în cazul de față Parlamentul a pus de acord legea cu obiecțiile formulate la pct. 1—3 din cererea de reexaminare”. De asemenea, „consultarea societății civile și a instituțiilor competente, solicitată de Președintele României în ultimul punct al cererii de reexaminare (pct. 4), a fost asigurată încă de la depunerea inițiativei legislative, prin transmiterea acestora către structurile competente în domeniul de referință, cât și prin publicarea pe pagina de internet a Camerei Deputaților a tuturor documentelor elaborate pe parcursul procedurii legislative și a asigurării accesului mass-media la acestea și la ședințele comune ale Camerei Deputaților și Senatului”.

3. În continuare, se susține „irrelevanța argumentelor invocate” de autorii sesizării în motivarea încălcării prevederilor art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție. Astfel, se arată că invocarea normelor constituționale este generică, fără a se preciza „care dintre consecințele normative ale acestor prevederi constituționale sunt nerespectate”. Cât privește pretinsa necorelare a alin. (1) și (2) ale art. 7 din lege astfel cum a fost modificat, se arată că nu poate fi reținută, întrucât: în art. 7 alin. (1) din lege sunt reglementate în mod expres cazurile de încetare a calității de deputat sau de senator, în alin. (2) al aceluiași articol sunt detaliate în mod exhaustiv situațiile care conduc la încetarea mandatului de deputat sau de senator ca urmare a incompatibilității, aceste din urmă dispoziții fiind completate, cu prilejul reexaminării legii, în sensul introducerii unei litere d) la alin. (2) al art. 7 cu privire la raportul de evaluare al Agenției Naționale de Integritate necontestat în instanță în termenul legal.

4. Referitor la pretinsa încălcare a art. 16 alin. (1) și (2) și ale art. 21 alin. (3) din Constituție, se apreciază că nu poate fi reținută. Se arată că sintagma „termen rezonabil” cuprinsă în art. 21 alin. (3) din Constituție este folosită de legiuitorul constituant „în contextul proceselor aflate pe rolul instanțelor de judecată”, însă termenul de 45 de zile reglementat în art. 7 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 96/2006 „nu poate fi inclus în această categorie”. De asemenea, acest termen „este justificat de rațiuni practice, legate de specificul activității parlamentare care se desfășoară preponderent în București și în circumscripția electorală în care deputații și senatorii au fost aleși, adică pentru cei mai mulți dintre aceștia în afara localității de domiciliu, și de faptul că în multe situații raportul Agenției Naționale de Integritate nu le-a fost adus la cunoștință pe cale oficială”. Se apreciază și că, întrucât „reglementarea unor termene legale este un aspect de legalitate și de oportunitate, care dă expresie competenței forului legislativ, abilitat astfel de Legea fundamentală, acesta nu este un criteriu de constituționalitate”.

5. Cu referire la susținerile privind încălcarea, prin art. 1 pct. 14 din legea criticată, a art. 16 din Constituție, se semnalează o eroare a autorilor sesizării, precizându-se că „prevederile art. 191 alin. (1) din lege au fost modificate cu prilejul reexaminării, în acord cu pct. 3 din cererea de reexaminare”.

6. În ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 67 din Constituție, se arată că textul constituțional invocat reglementează actele juridice ale celor două Camere ale Parlamentului și cvorumul legal necesar adoptării acestora. În ceea ce privește condiția existenței cvorumului, ca și criteriu de constituționalitate externă a legii, se constată că acesta a fost întrunit, așa cum rezultă din stenograma ședinței comune a

Senatului și Camerei Deputaților din ziua de 13 februarie 2013, iar deputații și senatorii și-au exprimat votul asupra raportului Comisiei permanente a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului cu privire la cererea de reexaminare a legii în cauză. În ceea ce privește sesizarea comisiilor, se arată că „acesta nu constituie un criteriu de constituționalitate, ci de aplicare a dispozițiilor Regulamentului ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului și a cutumelor parlamentare”.

V.1. **Guvernul** a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 5/1.072/2013, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 734 din 21 februarie 2013, punctul de vedere prin care apreciază că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată.

2. În ceea ce privește susținerea referitoare la depășirea cadrului stabilit prin cererea de reexaminare, se arată că nu poate fi reținută. Se apreciază că „cererea de reexaminare, în realitate, nu afectează cu nimic calitatea Parlamentului de unică autoritate legiuitoare, în limitele sesizării, acesta putând face orice, reluându-se procedura legislativă. În ipoteza în care Parlamentul, reexaminând legea anterior adoptată, va da o altă redactare unor texte sau va completa legea cu noi prevederi, el trebuie să soluționeze și eventualele conflicte ce pot apărea asupra textelor care nu au făcut obiectul sesizării de reexaminare întrucât, în caz contrar, procedura de îmbunătățire a reglementării ar avea drept consecință adoptarea unei legi care cuprinde texte contradictorii și necorelate. Față de cererea de reexaminare formulată de Președintele României, Parlamentul are o competență largă asupra proiectului de lege, întrucât poate să modifice sau nu legea în sensul cerut de Președintele României, nefiind obligat să-și însușească punctul de vedere al acestuia. Singura limitare constă în faptul că reexaminarea legii de către Parlament trebuie să se restrângă la aspectele precizate în cererea Președintelui României”. Se mai apreciază și că „Parlamentul poate retrimite legea spre promulgare, după reexaminare, Președintelui României fără să fi operat nicio modificare în conținutul acesteia sau modificând-o, dar nu în sensul dorit de Președinte. Deși nu a obținut rezultatul scontat, Președintele nu-și poate impune opinia față de legislativ, nefiindu-i permisă o a doua cerere de reexaminare”. Se invocă și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

3. Referitor la susținerea privind existența unei necorelări între prevederile alin. (1) și (2) ale art. 7 din Legea nr. 96/2006, se apreciază că este neîntemeiată. Se arată că „textul reglementează mai întâi instituția incompatibilității, pentru ca la alin. (2) să stabilească procedura de urmat”.

4. Cât privește pretinsa încălcare a principiului egalității în drepturi, se invocă jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului în care s-a statuat, în esență, că egalitatea de tratament nu înseamnă uniformitate juridică, la situații diferite putându-se aplica soluții diferite, ipoteză existentă în speță. Art. 21 alin. (3) din Constituție, invocat de asemenea de autorii sesizării, este apreciat ca neavând incidență în cauză, întrucât termenul rezonabil la care acesta face referire vizează soluționarea unui proces aflat pe rolul instanței judecătorești. În plus, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a decis că este constituțională instituirea unor particularități procedurale, inclusiv în ceea ce privește instituirea unor termene speciale, diferite de dreptul comun.

5. Referitor la punctul 3 din sesizare se arată că autorii „nu argumentează în niciun fel încălcarea vreunei dispoziții constituționale, aspecte care fac imposibilă exprimarea unui punct de vedere”. Pentru acest motiv se consideră că „sesizarea ar trebui respinsă ca inadmisibilă”.

6. În privința aspectelor indicate cu privire la încălcarea art. 67 din Constituție, se apreciază că „acestea nu au legătură

cu textul constituțional invocat, întrucât se referă la modul de realizare și desfășurare a procedurilor parlamentare în procedura legislativă, realizate în cadrul comisiilor parlamentare, iar nu la cvorumul și majoritatea necesare pentru adoptarea unui act al Parlamentului de către plenul Camerelor acestuia." În plus, „aspectele învederate de autorii sesizării sunt chestiuni ce țin de interpretarea și aplicarea legii, astfel încât analiza acestora excedează sferei de competență a Curții Constituționale.”

VI. **Președintele Senatului** nu a transmis Curții Constituționale punctul său de vedere.

VII. 1. La dosar au mai fost atașate o serie de cereri formulate *Amicus Curiae*, prin care se solicită constatarea neconstituționalității legii ce face obiectul sesizării, înregistrate la Curtea Constituțională după cum urmează: nr. 667 din 18 februarie 2013, cerere semnată de Brătfălean Viluța Mihaiela și, respectiv, Zorin Diaconescu, nr. 668 din 18 februarie 2013, cerere semnată indescifrabil (ambele cereri au fost transmise prin fax), nr. 687 din 19 februarie 2013, cerere formulată de Maria Rachieru și nr. 695 din 19 februarie 2013, cerere formulată de Petru Călian (ambele transmise prin poșta electronică).

2. Având în vedere dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căreia „Curtea Constituțională poate fi sesizată în cazurile expres prevăzute de art. 146 din Constituție, republicată, sau de legea sa organică”, precum și dispozițiile art. 146 lit. a) din Constituție, care stabilesc expres și limitativ subiecții care pot sesiza Curtea Constituțională pentru controlul constituționalității legilor înainte de promulgare, Curtea constată că cererile mai sus arătate sunt inadmisibile.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul judecătorului-raportor, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, reține următoarele:

VIII. **Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă**, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate formulată de cei 25 de senatori.

IX. **Obiectul sesizării**, astfel cum rezultă din examinarea motivării acesteia, îl constituie Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, criticată, în ansamblul său, sub aspectul procedurii de adoptare după reexaminarea la cererea Președintelui României, precum și, în mod special, dispozițiile art. 1 pct. 3 [referitoare la modificarea art. 7] și ale art. 1 pct. 14 [referitoare la introducerea art. 19¹] din lege, criticate punctual de autorii sesizării.

Dispozițiile art. 1 pct. 3 și pct. 14 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor au următorul cuprins:

— Art. 1 pct. 3: „Articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

«ARTICOLUL 7

Încetarea mandatului

(1) Calitatea de deputat sau de senator încetează:

a) la data întrunirii legale a Camerelor nou-alese;

b) în caz de demisie, de la data menționată în cuprinsul acesteia, depuse la Biroul permanent al Camerei din care deputatul sau senatorul face parte;

c) în caz de pierdere a drepturilor electorale, de la data rămânării definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești prin care se dispune pierderea acestor drepturi;

d) în caz de deces, de la data consemnată în certificatul de deces;

e) în caz de incompatibilitate.

(2) **Încetarea mandatului de deputat sau de senator datorată incompatibilității are loc:**

a) la data menționată în cuprinsul demisiei pentru incompatibilitate, depusă la Biroul permanent al Camerei din care deputatul sau senatorul face parte;

b) la data adoptării unei hotărâri a Camerei din care deputatul sau senatorul face parte, prin care se constată starea de incompatibilitate;

c) la data rămânării definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești prin care se respinge contestația la raportul Agenției Naționale de Integritate prin care s-a constatat incompatibilitatea;

d) la expirarea unui termen de 45 de zile de la data luării la cunoștință a raportului de evaluare al Agenției Naționale de Integritate, termen în care deputatul sau senatorul poate contesta raportul la instanța de contencios administrativ. Luarea la cunoștință se face prin comunicarea raportului Agenției Naționale de Integritate, sub semnătură de primire, către deputatul sau senatorul în cauză sau, în cazul în care refuză primirea, prin anunțul făcut de președintele de ședință în plenul Camerei din care face parte.

(3) În cazul în care deputatul sau senatorul și-a depus demisia, președintele, în prima ședință publică a plenului respectivei Camere, îl întreabă pe deputat sau pe senator dacă stăruie în demisie și, dacă acesta răspunde afirmativ sau nu se prezintă în ședința de plen pentru a răspunde, președintele ia act de demisie și supune votului plenului Camerei din care face parte adoptarea hotărârii prin care se vacantează locul de deputat sau de senator.

(4) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. c) și d), precum și în cazurile prevăzute la alin. (2) lit. c) și d) președintele Camerei ia act de situația de încetare a mandatului de deputat sau de senator și supune votului plenului Camerei din care face parte adoptarea hotărârii prin care se vacantează locul de deputat sau de senator.

(5) Hotărârile de vacantare a locului de deputat sau de senator, prevăzute la alin. (3) și (4), se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(6) Mandatul de deputat sau de senator se prelungește de drept în cazul în care mandatul Camerei din care face parte se prelungește de drept în conformitate cu prevederile art. 63 alin. (1) și (4) din Constituția României, republicată.»

— Art. 1 pct. 14: „După articolul 19 se introduce un nou articol, art. 19¹, cu următorul cuprins:

«ARTICOLUL 19¹

Conflictul de interese

(1) Deputatul sau senatorul aflat în conflict de interese se sancționează disciplinar cu interzicerea participării la lucrările Camerei din care face parte deputatul sau senatorul pe o perioadă de cel mult 6 luni.

(2) Deputatul sau senatorul poate contesta raportul la instanța de contencios administrativ într-un termen de 45 de zile de la data luării la cunoștință a raportului de evaluare al Agenției Naționale de Integritate. Luarea la cunoștință se face prin comunicarea raportului Agenției Naționale de Integritate, sub semnătură de primire, către deputatul sau senatorul în cauză, sau în cazul în care refuză primirea, prin anunțul făcut de către președintele de ședință în plenul Camerei din care face parte.

(3) În situația în care Agenția Națională de Integritate a finalizat un raport de evaluare privind existența unui conflict de interese a unui deputat sau senator, raportul de evaluare se comunică în termen de 5 zile de la finalizare, persoanei în cauză, precum și Camerei din care aceasta face parte, în conformitate cu art. 21 alin. (4) din Legea nr. 176/2010. Biroul

permanent al Camerei din care face parte persoana în cauză o înștiințează de urgență pe aceasta, punându-i la dispoziție o copie a raportului.»

X. 1. Având în vedere obiectul sesizării, Curtea va examina mai întâi legea în ansamblul său, în raport de criticile formulate, care privesc exclusiv procedura de adoptare după reexaminarea legii la cererea Președintelui României, și apoi, în mod distinct, dispozițiile art. 1 pct. 3 și art. 1 pct. 14 din lege.

2. Pentru a răspunde acestor critici este necesară **stabilirea, mai întâi, a cadrului constituțional, legal și regulamentar referitor la Statutul deputaților și senatorilor**, cu referire în mod particular la regimul incompatibilităților.

2.1. Reglementările constituționale care conturează acest cadru sunt cele prevăzute în art. 73 alin. (3) lit. c), potrivit căruia „*Prin lege organică se reglementează [...] statutul deputaților și al senatorilor [...]*”, art. 65 alin. (2) lit. j) „*Camerele își desfășoară lucrările și în ședințe comune, potrivit unui regulament adoptat cu votul majorității deputaților și senatorilor, pentru: [...] stabilirea statutului deputaților și al senatorilor [...]*”, și, respectiv, titlul III, cap. I — *Parlamentul*, secțiunea a 2-a — *Statutul deputaților și al senatorilor*, care cuprinde: art. 69 — *Mandatul reprezentativ*; art. 70 — *Mandatul deputaților și al senatorilor*; art. 71 — *Incompatibilități*; art. 72 — *Imunitatea parlamentară*.

Cu privire la incompatibilități, textul constituțional de referință, respectiv art. 71, prevede următoarele:

„(1) *Nimeni nu poate fi, în același timp, deputat și senator.*

(2) *Calitatea de deputat sau de senator este incompatibilă cu exercitarea oricărei funcții publice de autoritate, cu excepția celei de membru al Guvernului.*

(3) *Alte incompatibilități se stabilesc prin lege organică.*”

În înțelesul art. 71 alin. (2) din Legea fundamentală, funcțiile publice de autoritate sunt cele folosite în cadrul autorităților publice prevăzute de Constituție, funcții care pot fi electiv sau neelectiv. Art. 81 alin. (2) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, determină înțelesul sintagmei consacrată de norma constituțională, stabilind că „*prin funcții publice de autoritate, incompatibile cu calitatea de deputat sau de senator, se înțelege funcțiile din administrația publică asimilate celor de ministru, funcțiile de secretar de stat, subsecretar de stat și funcțiile asimilate celor de secretar de stat și subsecretar de stat din cadrul organelor de specialitate din subordinea Guvernului sau a ministerelor, funcțiile din Administrația Prezidențială, din aparatul de lucru al Parlamentului și al Guvernului, funcțiile de conducere specifice ministerelor, celorlalte autorități și instituții publice, funcțiile de consilieri locali și consilieri județeni, de prefecți și subprefecți și celelalte funcții de conducere din aparatul propriu al prefecturilor, funcțiile de primar, viceprimar și secretar ai unităților administrativ-teritoriale, funcțiile de conducere și execuție din serviciile publice descentralizate ale ministerelor și celorlalte organe din unitățile administrativ-teritoriale și din aparatul propriu și serviciile publice ale consiliilor județene și consiliilor locale, precum și funcțiile care, potrivit legii, nu permit persoanelor care le dețin să candideze în alegeri.*”

2.2. Dispozițiile constituționale referitoare la incompatibilități au fost preluate și dezvoltate în mai multe legi organice. Este de precizat că Parlamentul poate să stabilească prin lege organică orice alte incompatibilități cu mandatul de parlamentar, dar nu cu funcții publice de autoritate, ci cu orice alte funcții publice și în special cu funcții private.

În acest sens sunt: Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 12 noiembrie 2008, Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței

în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003. Curtea reține incidența în materie și a dispozițiilor Legii nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010, care reglementează, în titlul II, proceduri de asigurare a integrității și transparenței în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, secțiunea a 3-a a respectivului titlu fiind dedicată procedurii de evaluare a conflictelor de interese și a incompatibilităților.

2.3. Cu încălcarea textului constituțional de referință [art. 71 alin. (3)], cazuri de incompatibilitate sunt prevăzute la art. 198—200 și art. 202 din Regulamentul Camerei Deputaților, precum și la art. 177 din Regulamentul Senatului. Având în vedere textul constituțional menționat, care prevede că alte incompatibilități decât cele prevăzute de Legea fundamentală se stabilesc prin legea organică, rezultă că prin regulamentele Camerelor Parlamentului se pot stabili doar reguli procedurale interne de aplicare care să detalieze sub acest aspect, în măsura necesară, regulile constituționale și legale ce definesc statutul parlamentarului și, nicidecum, să-l completeze sau să-l modifice.

3. **Critica de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, în ansamblul său**

3.1. **Susținerea referitoare la „depășirea” de către Parlament a cadrului stabilit prin cererea de reexaminare formulată de Președintele României**

Autorii sesizării afirmă că legea adoptată de Parlament a depășit cadrul stabilit prin cererea de reexaminare formulată de Președintele României, argumentele prezentate de aceștia fiind însă în sensul că Parlamentul nu a dat curs tuturor solicitărilor pe care cererea de reexaminare le-a cuprins.

Analizând dispozițiile constituționale incidente în materie, cuprinse în art. 77 alin. (2), potrivit căruia „*Înainte de promulgare, Președintele poate cere Parlamentului, o singură dată, reexaminarea legii*”, Curtea constată că reexaminarea poate fi cerută o singură dată de Președintele României, pentru orice motiv — de formă sau de fond, cu privire la legea în integralitatea sa sau pentru unele dintre textele sale. În cadrul acestei proceduri, reexaminarea legii de către Parlament trebuie să se restrângă la obiecțiunile menționate în cererea Președintelui României iar, în situația în care se dă o altă redactare unor texte sau se completează legea cu noi reglementări, urmează să se asigure corelările necesare cu textele care au făcut obiectul cererii Președintelui României.

În cuprinsul obiecției de neconstituționalitate formulate nu se arată însă în ce ar consta „depășirea” cadrului cererii de reexaminare, motivele invocate fiind, în realitate, critici referitoare la o pretinsă neconformare a Parlamentului cu solicitările cuprinse în această cerere.

Or, cererea de reexaminare nu poate afecta statutul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării. Cererea formulată de Președintele României în temeiul art. 77 alin. (2) din Constituție are ca efect reluarea procesului legislativ, cadru în care Parlamentul poate modifica sau completa legea în sensul cerut de Președinte, poate menține legea în forma adoptată inițial sau, dimpotrivă, ținând seama și de punctul de vedere al Președintelui, o poate respinge. În acest sens este și jurisprudența constantă a Curții Constituționale, în care s-a reținut că, „Parlamentul fiind unica autoritate legiuitoare a țării, conform prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție, în raport cu solicitările cuprinse în cererea de reexaminare a Președintelui României, poate adopta orice fel de soluție pe care o va considera necesară. Astfel, poate admite în întregime sau parțial

solicitarea, poate să o respingă ori poate să modifice în totalitate sau parțial anumite texte care au legătură cu cererea de reexaminare.” (a se vedea Decizia nr. 991 din 1 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 682 din 6 octombrie 2008, Decizia nr. 1.596 din 14 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 924 din 27 decembrie 2011, Decizia nr. 1.597 din 14 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 924 din 27 decembrie 2011, Decizia nr. 1.598 din 14 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 924 din 27 decembrie 2011). Soluția adoptată de Parlament trebuie să fie circumscrisă cadrului constituțional.

Așadar, eventuala respingere în tot sau în parte de către Parlament a cererii de reexaminare nu poate constitui, în sine, un motiv de neconstituționalitate a reglementării adoptate în urma reexaminării. După parcurgerea procesului legislativ în cadrul procedurii de reexaminare, Parlamentul poate retrimite legea Președintelui, care trebuie să o promulge în cel mult 10 zile de la primirea legii, nefiindu-i permisă o a doua cerere de reexaminare. Președintele poate însă, în temeiul art. 146 lit. a) din Constituție, să sesizeze Curtea Constituțională pentru controlul de constituționalitate al legii.

Pentru aceste considerente, Curtea constată că sunt neîntemeiate criticile formulate de autorii sesizării cu privire la Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, în ansamblul său.

3.2. Susținerea privind încălcarea prevederilor art. 67 din Constituție

În motivarea obiecției de neconstituționalitate se arată că, urmare cererii de reexaminare, Parlamentul a decis retrimiterea legii criticate numai la Comisia comună pentru Statutul deputatului și senatorului. Cu toate acestea, birourile permanente reunite au hotărât trimiterea legii și la comisile juridice ale celor două Camere ale Parlamentului, pentru avizare, ceea ce înseamnă că din punct de vedere procedural s-a nesocotit decizia Parlamentului, iar hotărârea a fost adoptată de comisii și nu de plenul celor două Camere.

Cu privire la locul și rolul comisiilor permanente, ca organe interne de lucru ale Camerelor Parlamentului, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în jurisprudența sa, reținând că activitatea acestora „are caracter pregătitor pentru a oferi forului deliberativ toate elementele necesare adoptării deciziei”; „dezbaterile specializate care au loc în cadrul ședințelor comisiilor se finalizează cu întocmirea de rapoarte sau avize care au rolul de a pregăti și facilita desfășurarea lucrărilor Camerelor, respectiv a dezbaterilor care vor avea loc în plenul acestora. Necesitatea creării acestor organe de lucru a fost impusă de asigurarea eficienței activității unui corp deliberativ numeros. Din această perspectivă, rolul comisiilor în activitatea parlamentară este unul foarte important, ele asigurând pregătirea deciziilor plenului în scopul exercitării prerogativelor ce decurg din dreptul de informare, dreptul de control sau dreptul de anchetă ale Parlamentului. Dat fiind caracterul de organe de lucru interne al comisiilor parlamentare, natura juridică a rapoartelor sau avizelor adoptate de acestea este aceea a unui act preliminar, cu caracter de recomandare, adoptat în scopul de a sugera o anumită conduită, sub aspect decizional, plenului fiecărei Camere sau Camerelor reunite. Rapoartele și avizele au caracter obligatoriu numai sub aspectul solicitării lor, nu și din perspectiva soluțiilor pe care le propun, Senatul și Camera Deputaților fiind singurele corpuri deliberative prin care Parlamentul își îndeplinește atribuțiile constituționale” (a se vedea Decizia nr. 209 din 7 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 22 martie 2012). Ca urmare, soluțiile propuse de comisii pot fi înșușite sau nu de Parlament, iar o eventuală însușire a acestora nu poate fi interpretată în sensul că ar conduce la adoptarea legii de către comisii.

Cât privește raporturile dintre comisii, modul lor de lucru și de colaborare, acestea sunt probleme ce țin de aplicarea

regulamentelor Camerelor, și nu pot face obiectul controlului de constituționalitate.

4. Critica de neconstituționalitate a art. 1 pct. 3 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor

4.1. Susținerile referitoare la încălcarea art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, în sensul lipsei de predictibilitate a reglementării

Sub acest aspect se invocă o necorelare constând în faptul că Parlamentul ar fi adoptat doar prevederile din art. 1 pct. 3 referitoare la art. 7 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 96/2006, fără ca aceste dispoziții să fie corelate cu cele ale alin. (1) ale aceluiași articol. În opinia autorilor sesizării, alin. (2) al art. 7 din legea astfel cum a fost modificată prevede procedura de urmat, fără ca la alin. (1) să se prevadă regula substanțială.

Examinând cele două texte criticate, Curtea constată că alin. (1) al art. 7 din Legea nr. 96/2006, astfel cum a fost modificat, reglementează cazurile de încetare a calității de deputat sau senator, unul dintre acestea fiind cel de incompatibilitate [art. 7 alin. (1) lit. e)]. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește data la care încetează mandatul de deputat sau de senator datorată incompatibilității. Faptul că alin. (1) al art. 7 din lege se referă la incompatibilitate ca modalitate de încetare a calității de deputat sau senator, în mod generic, fără a enumera cazurile de incompatibilitate, respectiv fără a stabili procedura declarării incompatibilității, nu determină o lipsă de predictibilitate a textului legal menționat. Reglementarea cazurilor de incompatibilitate și a procedurii declarării se regăsește în dispoziții distincte, cuprinse în art. 1 pct. 9, de modificare a art. 15, și art. 1 pct. 11 de modificare a art. 18 din Legea nr. 96/2006.

Astfel fiind, nu poate fi reținută pretinsa încălcare a prevederilor art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

4.2. Susținerile referitoare la încălcarea art. 16 alin. (1) și (2), precum și a art. 21 alin. (3) din Constituție

Autorii sesizării critică art. 1 pct. 3 din lege, în ceea ce privește art. 7 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 96/2006, astfel cum a fost modificat, susținând că termenul de 45 de zile pe care îl are la îndemână parlamentarul declarat de Agenția Națională de Integritate ca fiind incompatibil, pentru a ataca la instanța judecătorească raportul Agenției, este exagerat de mare în raport cu reglementarea procesual civilă, poziționându-i pe parlamentari deasupra celorlalți cetățeni, fără niciun fel de justificare.

Curtea constată că textul de lege criticat, potrivit căruia „(2) *Încetarea mandatului de deputat sau de senator datorată incompatibilității are loc: [...] d) la expirarea unui termen de 45 de zile de la data luării la cunoștință a raportului de evaluare al Agenției Naționale de Integritate, termen în care deputatul sau senatorul poate contesta raportul la instanța de contencios administrativ. Luarea la cunoștință se face prin comunicarea raportului Agenției Naționale de Integritate, sub semnătură de primire, către deputatul sau senatorul în cauză sau, în cazul în care refuză primirea, prin anunțul făcut de președintele de ședință în plenul Camerei din care face parte*”, instituie o derogare de la norma comună în această materie, prevăzută de art. 22 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010, cu modificările ulterioare.

Astfel, potrivit art. 22 alin. (1) din Legea nr. 176/2010, „*Persoana care face obiectul evaluării poate contesta raportul de evaluare a conflictului de interese sau a incompatibilităților în termen de 15 zile de la primirea acestuia, la instanța de contencios administrativ.*”

Persoanele la care se referă textul citat sunt, potrivit art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 176/2010, următoarele: președintele României; consilierii prezidențiali și consilierii de stat; președinții

Camerei Parlamentului, deputații și senatorii; membrii din România în Parlamentul European și membrii în Comisia Europeană din partea României; prim-ministrului, membrii Guvernului, secretarii de stat, subsecretarii de stat, asimilații acestora, precum și consilierii de stat din aparatul de lucru al prim-ministrului; membrii Consiliului Superior al Magistraturii; judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți, asimilații acestora, precum și asistenții judiciari; personalul auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor judecătorești și parchetelor; judecătorii Curții Constituționale; membrii Curții de Conturi și personalul cu funcții de conducere și de control din cadrul acestora; președintele Consiliului Legislativ și președinții de secție; Avocatul Poporului și adjuncții săi; președintele și vicepreședintele Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal; membrii Consiliului Concurenței; membrii Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității; membrii Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare; membrii Consiliului Economic și Social; membrii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor; membrii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private; membrii Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării; membrii Consiliului Național al Audiovizualului; membrii consiliilor de administrație și ai comitetelor directoare ale Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune; președintele și vicepreședintele Agenției Naționale de Integritate, precum și membrii Consiliului Național de Integritate; directorul general și membrii consiliului director al Agenției Naționale de Presă AGERPRES; directorul Serviciului Român de Informații, prim-adjunctul și adjuncții săi; directorul Serviciului de Informații Externe și adjuncții săi; personalul diplomatic și consular; directorul Serviciului de Protecție și Pază, prim-adjunctul și adjunctul său; directorul Serviciului de Telecomunicații Speciale, prim-adjunctul și adjuncții săi; aleșii locali; persoanele cu funcții de conducere și de control, precum și funcționarii publici, inclusiv cei cu statut special, care își desfășoară activitatea în cadrul tuturor autorităților publice centrale ori locale sau, după caz, în cadrul tuturor instituțiilor publice; persoanele cu funcții de conducere și de control din cadrul unităților sistemului de învățământ de stat și unităților de stat din sistemul de sănătate publică; personalul încadrat la cabinetul demnitarului în administrația publică centrală, precum și personalul încadrat la cancelaria prefectului; membrii consiliilor de administrație, ai consiliilor de conducere sau ai consiliilor de supraveghere, precum și persoanele care dețin funcții de conducere în cadrul regiilor autonome de interes național sau local, companiilor și societăților naționale sau, după caz, societăților comerciale la care statul sau o autoritate a administrației publice locale este acționar majoritar sau semnificativ; guvernatorul, prim-viceguvernatorul, viceguvernatorii, membrii consiliului de administrație, angajații cu funcții de conducere ai Băncii Naționale a României, precum și personalul din conducerea băncilor la care statul este acționar majoritar sau semnificativ; personalul instituțiilor publice, inclusiv personalul angajat cu contract individual de muncă, implicat în realizarea procesului de privatizare, precum și personalul instituțiilor și autorităților publice, inclusiv personalul angajat cu contract individual de muncă, ce administrează sau implementează programe ori proiecte finanțate din fonduri externe sau din fonduri bugetare; președinții, vicepreședinții, secretarii și trezorerii federațiilor și confederațiilor sindicale; prefecții și subprefecții; candidații pentru funcțiile de Președinte al României, deputat, senator, consilier județean, consilier local, președinte al consiliului județean sau primar; celelalte categorii de persoane care sunt numite în funcție de Președintele României, de Parlament, de Guvern sau de prim-ministru, cu excepția celor care ocupă funcții aparținând cultelor religioase.

Fără de textul de lege criticat, ar rezulta că tuturor acestor categorii de persoane care ocupă funcții sau demnități publice le sunt aplicabile dispozițiile art. 22 alin. (1) din Legea nr. 176/2010, putând contesta raportul de evaluare al Agenției Naționale de

Integritate într-un termen de 15 zile de la primire, cu excepția deputaților și al senatorilor, care ar avea la dispoziție un termen de 45 de zile de la primire pentru contestarea raportului de evaluare.

Curtea constată în acest sens că, deși statutul constituțional și legal al membrilor Parlamentului, ca reprezentanți ai poporului, este diferit de statutul funcționarilor publici și, în general, de al celorlalți cetățeni, ceea ce determină, în consecință, particularități cu privire la exercitarea anumitor drepturi, acest statut nu poate fi reținut ca justificând o diferență de tratament juridic în raport cu celelalte categorii de persoane cărora li se aplică Legea nr. 176/2010. Aceasta, întrucât, din perspectiva obiectului și scopului acestei reglementări — care vizează asigurarea integrității în exercitarea demnităților și funcțiilor publice și prevenirea corupției instituționale — toate persoanele menționate la art. 1 alin. (1) din lege se află în aceeași situație juridică, circumscrisă încă din titlul reglementării, prin sintagma „*funcții și demnități publice*”, în considerarea căreia le revin obligații specifice.

Sub acest aspect, referindu-se la compatibilitatea unor particularități procedurale, inclusiv în ce privește exercitarea căilor de atac, cu principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, Curtea Constituțională a statuat de principiu că „nu este contrar acestui principiu instituirea unor reguli speciale, inclusiv în ce privește căile de atac, cât timp ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor. Principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. [...] În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.” (Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 69 din 16 martie 1994) Or, în cauză, situația deputaților și a senatorilor, din punct de vedere al scopului Legii nr. 176/2010, este aceeași cu a celorlalte categorii de demnitari și funcționari publici cărora legea li se aplică. În consecință, instituirea unui tratament procedural diferit în ceea ce îi privește are caracter discriminatoriu.

Nu pot fi reținute ca argumente care să justifice diferența de tratament astfel instituită aspectele legate de specificul activității parlamentare sau de faptul că ar exista „multe situații” în care raportul Agenției Naționale de Integritate nu le-ar fi adus la cunoștință pe cale oficială persoanelor care au făcut obiectul evaluării, câtă vreme termenul de contestare a raportului de evaluare începe să curgă de la data la care acesta a fost comunicat sub semnătură de primire, către deputatul sau senatorul în cauză sau, în cazul în care refuză primirea, prin anunțul făcut de președintele de ședință în plenul Camerei din care face parte.

Pentru considerentele arătate, **Curtea constată că dispozițiile art. 1 pct. 3 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor sunt neconstituționale în ceea ce privește art. 7 alin. (2) lit. d) din legea astfel cum a fost modificată, referitor la termenul de 45 de zile în care deputatul sau senatorul poate contesta la instanța de contencios administrativ raportul de evaluare al Agenției Naționale de Integritate.**

5. Susținerile referitoare la neconstituționalitatea art. 1 pct. 14 din lege, referitoare la introducerea art. 19¹ — „Conflictul de interese”.

În opinia autorilor sesizării, aceste dispoziții creează o discriminare nejustificată, întrucât reglementează doar situația parlamentarilor care au fost declarați în conflict de interese de o instanță judecătorească, lăsând la o parte pe cei care nu s-au „bucurat” de o asemenea hotărâre. Este criticată și reglementarea cuprinsă în același text de lege, referitoare la sancționarea disciplinară a parlamentarului.

Cu privire la aceste susțineri Curtea constată mai întâi că, urmare a reexaminării, textul art. 19¹ — *Conflictul de interese*, introdus prin art. 1 pct. 14 din legea ce face obiectul sesizării, a primit o nouă formulare, cu caracter general, care nu cuprinde distincția apreciată de autorii sesizării ca având caracter discriminatoriu. Astfel fiind, nu poate fi primită critica formulată în raport cu dispozițiile art. 16 din Constituție.

Curtea constată însă că este întemeiată critica referitoare la reglementarea, prin alin. (1) al art. 19¹ din legea astfel cum a fost completată, a sancțiunii disciplinare a parlamentarului aflat în conflict de interese, întrucât această sancțiune, conștând în „*interzicerea participării la lucrările Camerei din care face parte deputatul sau senatorul pe o perioadă de cel mult 6 luni*”, este de natură să afecteze mandatul parlamentar.

Curtea reține în acest sens că mandatul parlamentar este o demnitate publică dobândită de membrii Camerelor Parlamentului prin alegerea de către electorat, în vederea exercitării prin reprezentare a suveranității naționale, concluzie fundamentată, în principal, pe următoarele dispoziții constituționale: art. 2 alin. (1) — „*Suveranitatea națională aparține poporului român, care o exercită prin organele sale reprezentative, constituite prin alegeri libere, periodice și corecte, precum și prin referendum*”, art. 61 alin. (1) teza întâi — „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român [...]*” și art. 69 alin. (1) — „*În exercitarea mandatului, deputații și senatorii sunt în serviciul poporului*”. Constituția mai stabilește, în art. 63, durata mandatului Camerei Deputaților și Senatului, iar în art. 70, momentul la care deputații și senatorii intră în exercițiul mandatului, respectiv „*la data întrunirii legale a Camerei din care face parte, sub condiția validării alegerii și a depunerii jurământului român [...]*”, precum și momentul/cazurile de încetare a calității de deputat sau de senator, respectiv: „*la data întrunirii legale a Camerelor nou-alese sau în caz de demisie, de pierdere a drepturilor electorale, de incompatibilitate ori de deces*”.

Față de aceste dispoziții constituționale, Curtea reține, mai întâi, că problema conflictului de interese nu este de rang constituțional, legiuitorul constituant stabilind în mod expres și limitativ doar cazurile în care calitatea de deputat sau de senator încetează, cazuri care nu se referă la le conflictul de interese. Reglementarea conflictului de interese prin legislația infraconstituțională trebuie să respecte însă cadrul constituțional care configurează — în ceea ce privește deputații și senatorii — regimul juridic al mandatului parlamentar.

Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției definește conflictul de interese în art. 70, după cum urmează: „*Prin conflict de interese se înțelege situația în care persoana ce exercită o demnitate publică sau o funcție publică are un interes personal de natură patrimonială, care ar putea influența îndeplinirea cu obiectivitate a atribuțiilor care îi revin potrivit Constituției și altor acte normative.*”

Prin dispozițiile art. 1 pct. 14 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, a fost introdus în lege art. 19¹, care reglementează instituția conflictului de interese în cazul deputaților și al senatorilor. În mod corelativ, prin art. 1 pct. 51 din legea criticată a fost introdusă, după lit. d) a art. 52 din Legea nr. 96/2006, care reglementează sfera abaterilor disciplinare, o nouă abatere disciplinară, menționată la lit. e), cu următorul cuprins: „*încălcarea prevederilor legale referitoare la conflictul de interese*”. De asemenea, prin art. 1 pct. 53 din lege s-a introdus la art. 53 din Legea nr. 96/2006, care reglementează sfera sancțiunilor disciplinare, o nouă sancțiune la lit. g), cu următorul cuprins: „*interzicerea de a participa la lucrările Camerei din care face parte, pe o perioadă de cel mult 6 luni în cazul conflictului de interese*”.

Din această reglementare rezultă că legiuitorul a încadrat conflictul de interese în sfera abaterilor disciplinare și, atribuindu-i o anume gravitate, a reluat sancțiunea reglementată în prezent de art. 53 lit. f) din Legea nr. 96/2006 („*interzicerea de a participa la lucrările Camerei din care face parte, pe o perioadă de cel mult 30 de zile calendaristice*”), modificând însă perioada pentru care aceasta poate fi aplicată („*cel mult 6 luni*”).

Curtea constată că art. 19¹ alin. (1) din Legea nr. 96/2006 astfel cum a fost modificată, text care introduce, practic, odată cu reglementarea conflictului de interese, diferența sub aspectul perioadei pentru care poate fi aplicată sancțiunea disciplinară menționată, contravine dispozițiilor constituționale referitoare la statul de drept și celor care configurează regimul juridic al mandatului parlamentar.

În acest sens, Curtea reține că reprezentativitatea mandatului parlamentar, așa cum este stabilită de dispozițiile din Legea fundamentală citate, are importante consecințe juridice. Una dintre acestea se referă la îndatoririle parlamentarului, care se exercită în mod continuu, din momentul la care acesta intră în exercițiul mandatului, până la data încetării calității de deputat sau de senator, legiuitorul trebuind ca, prin reglementările pe care le adoptă, să nu împiedice îndeplinirea acestora.

Participarea la ședințele Camerei din care fac parte deputatul sau senatorul constituie o îndatorire de esență mandatului parlamentar, astfel cum rezultă din întregul ansamblu al dispozițiilor constituționale care reglementează *Parlamentul*, cuprinse în Titlul III, Capitolul I al Legii fundamentale. Aceasta este reglementată expres de Legea nr. 96/2006 privind statutul deputaților și al senatorilor în art. 29 alin. (1) — text care nu a suferit modificări prin legea supusă controlului de constituționalitate, fiind caracterizată de legiuitor ca fiind „*o obligație legală, morală și regulamentară*”.

Prin urmare, împiedicarea deputatului sau senatorului de a participa la ședințele Camerei din care face parte, pe o perioadă ce reprezintă jumătate de an din cei patru ani ai mandatului Camerei, constituie o măsură de natură să îl împiedice să își realizeze mandatul dat de alegători. În considerarea faptului că fiecare parlamentar reprezintă națiunea în întregul ei, trebuie asigurate condiții de exercitare efectivă a mandatului, condiții ce trebuie avute în vedere și la reglementarea sancțiunilor disciplinare.

Pentru aceste considerente, Curtea constată că dispozițiile alin. (1) al art. 19¹ din Legea nr. 96/2006 astfel cum a fost modificată sunt neconstituționale, fiind contrare prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5), art. 2 alin. (1), art. 61 alin. (1) teza întâi, art. 69 alin. (1) și în art. 70, texte care configurează regimul mandatului parlamentar în concordanță cu exigentele statului de drept.

Curtea constată, totodată, că dispozițiile art. 19¹ alin. (2) din Legea nr. 96/2006 astfel cum a fost modificată, potrivit cărora „*Deputatul sau senatorul poate contesta raportul la instanța de contencios administrativ într-un termen de 45 de zile de la data luării la cunoștință a raportului de evaluare al Agenției Naționale de Integritate. Luarea la cunoștință se face prin comunicarea raportului Agenției Naționale de Integritate, sub semnătură de primire, către deputatul sau senatorul în cauză, sau în cazul în care refuză primirea, prin anunțul făcut de către președintele de ședință în plenul Camerei din care face parte*”, consacră o soluție legislativă identică celei prevăzute de art. 7 alin. (2) lit. d) din lege, soluție criticată de autorii sesizării sub aspectul termenului derogatoriu de contestare la instanța de judecată a raportului de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate. Astfel fiind, pentru considerentele care au fundamentat constatarea neconstituționalității art. 1 pct. 3 din lege, cu referire la art. 7 alin. (2) lit. d), aplicabile *mutatis mutandis*, Curtea constată că sunt neconstituționale și prevederile art. 19¹ alin. (2) din Legea nr. 96/2006, introduse prin art. 1 pct. 14 din legea ce face obiectul sesizării.

XI. Curtea mai reține că Legea privind Statutul deputaților și al senatorilor a fost adoptată în anul 2006, la 15 ani de la intrarea în vigoare a Constituției ca urmare a aprobării acesteia prin referendumul național din 8 decembrie 1991, și a suferit modificări în concordanță cu legea de revizuire a Constituției din anul 2003. După modificarea și completarea prin mai multe acte normative, Legea nr. 96/2006 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 12 noiembrie 2008. Noua modificare, supusă în prezenta cauză controlului de constituționalitate, nu este de natură să asigure o rigoare sub aspectul coerenței și al sistematizării normelor incidente în materia statutului deputaților și al senatorilor.

Astfel, potrivit art. 14 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, „Reglementările de același nivel și având același obiect se cuprind, de regulă, într-un singur act normativ”.

Or, în prezent, materia incompatibilităților și a conflictelor de interese, ce formează obiectul criticilor de neconstituționalitate formulate în cauză, este reglementată de cap. IV din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, art. 20—art. 26 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, cartea I, titlul IV, cap. III din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, precum și de regulamentele celor două Camere ale Parlamentului.

În raport cu prevederile din Legea nr. 24/2000 menționate, este necesară reglementarea unitară a incompatibilităților și conflictelor de interese, în scopul realizării unei sistematizări a materiei, cu consecința creșterii accesibilității și predictibilității legii, de natură să determine eliminarea interpretărilor divergente. În reglementarea statutului deputaților și al senatorilor trebuie să se aibă în vedere particularitățile specifice

acestui statut, precum și faptul că acesta este diferit de cel al funcționarilor publici.

În aceeași ordine de idei, Curtea mai reține că legea supusă controlului de constituționalitate conține și unele imperfecțiuni care se impun a fi corectate în raport cu dispozițiile art. 11 și art. 12 din Legea nr. 24/2000 referitoare la publicarea și intrarea în vigoare a actelor normative [de exemplu, art. 24 alin. (4) teza finală din Legea nr. 96/2006, astfel cum a fost modificată, potrivit căruia „Hotărârea intră în vigoare la data comunicării acesteia către ministrul justiției.”]. De asemenea, se impune folosirea riguroasă a terminologiei constituționale specifice. Astfel, de exemplu, sintagma „ministru” din cuprinsul legii trebuie să fie înlocuită cu cea de „membru al Guvernului”, potrivit dispozițiilor constituționale și, în special, a art. 109 — *Răspunderea membrilor Guvernului*, în concordanță cu Decizia Curții Constituționale nr. 270 din 10 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 15 aprilie 2008.

Se impune, folosind acest prilej legislativ, ca la nivelul celor două Camere ale Parlamentului să fie revăzute textele din Regulamentele acestora declarate neconstituționale și să asigure o corelare și o tratare unitară a aceluiași probleme. Ar fi de dorit ca actele normative de bază referitoare la activitatea parlamentară, și anume Legea nr. 96/2006, Regulamentul Camerei Deputaților, Regulamentul Senatului și Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului să fie concentrate într-un singur volum, în scopul facilitării activității parlamentare. În această activitate de sistematizare, un rol important revine Consiliului Legislativ care, potrivit art. 79 din Constituție, este „organ consultativ de specialitate al Parlamentului, care avizează proiectele de acte normative în vederea sistematizării, unificării și coordonării întregii legislații”.

XII. Curtea s-a pronunțat în limitele sesizării, în conformitate cu dispozițiile art. 10 și art. 18 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. În cadrul procesului de reexaminare a legii pentru punerea în acord cu decizia de constatare a neconstituționalității, Parlamentul urmează să realizeze modificările, precum și corelările pe care aceste modificări le impun.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituția României, precum și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

Cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate și constată, în raport cu criticile formulate, că dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor sunt neconstituționale după cum urmează:

— art. I pct. 3, în ceea ce privește art. 7 alin. (2) lit. d) din legea astfel cum a fost modificată, referitor la termenul de 45 de zile în care deputatul sau senatorul poate contesta la instanța de contencios administrativ raportul de evaluare al Agenției Naționale de Integritate;

— art. I pct. 14, în ceea ce privește art. 19¹ alin. (1) și (2) referitor la „Conflictul de interese”.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 27 februarie 2013 și la aceasta au participat: Augustin Zegrean, președinte, Aspazia Cojocaru, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Mircea Ștefan Minea, Iulia Antoanella Motoc, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán, Tudorel Toader, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta